

[Finansministeren.]

det, ved en lovgivning her ligesom stiller de skatteydere i en dårlig situation, der har fulgt de regler, der har været gældende med hensyn til indbetaling af restskatter senest 15. marts. Det kan godt være, det er en glædesdag for hr. Glistrup. Hr. Glistrup tager det måske ikke så højtideligt, at man sådan forskelsbehandler de loyale skatteydere, dem, der opfylder deres forpligtelser hurtigst muligt, hvad staten ud fra et skattemæssigt synspunkt naturligvis må være interesseret i.

Jeg får svært ved at forstå, om det også kan være en glædens dag for samtlige de andre partier, der har tilsluttet sig dette ændringsforslag. Der er i hvert fald noget, der støder min retsbevidsthed i så henseende. Men jeg erkender, at når der er et flertal for det, at når der er et flertal, der mener, at man må tilsidesætte elementær, almindelig, retfærdig behandling af danske skatteydere ved at lave tilbagevirkende lovgivning på dette område, så man træder på nogle, der har optrådt rimeligt, ja, så må jeg jo bøje mig for et sådant synspunkt. Jeg vil finde det meget beklageligt, hvis det virkelig skulle være den linje, som dette folketing også i andre tilfælde kunne finde på at lægge. Det er ikke et hensyn til skatteyderne. Det er nok måske et hensyn til specielle politiske interesser, som i den givne situation skal varetages her i folketinget.

Jeg har altså derfor ikke kunnet acceptere et sådant ændringsforslag, selv om det kun skulle have virkning for indeværende år, for skaden vil være sket, hvis man ikke vil kunne finde på at råde bod derpå.

Må jeg med hensyn til folkepensionister komme med en bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard, der sagde, vi kom lidt sent på vej. Ja, jeg ved ikke, om vi kom sent på vej. Vi kom i hvert fald ikke senere på vej, hr. Bernhard Baunsgaard, end at vi stillede ændringsforslag i udvalget, før der blev afgivet betænkning. Men når vi med hensyn til ændringsforslag vedrørende folkepensionister ventede et stykke tid, så kunne det jo

være, at det måske havde en sammenhæng med, at vi gerne ville have, at et ændringsforslag i forbindelse med denne lovgivning skulle have en vis koordinering med det, der kommer i forbindelse med den skattereform, som man vil se i løbet af nogle få dage.

Jeg finder ikke, det er særlig hensigtsmæssigt, at man her for ét år gennemfører en betydelig lettelse i folkepensionisternes beskatning, hvor man går langt op i indtægt — jeg tror, der helt op til sidst i trediverne stadig væk er skattelettelser — og så senere må konstatere, at det jo ikke kan holde i forbindelse med en normal skattereform, hvor man vil behandle folk på en ligelig måde. Der vil være titusinder af skatteydere her i landet, der ikke er folkepensionister, der har en lavere indtægt, men som skal betale en højere skat. Det støder også an imod, hvad jeg mener er ret og rimeligt.

For at løse det problem, som vi alle kan erkende er der, og som jeg tror at kunne sige i stor udstrækning vil blive løst med det reformforslag, vi lægger frem, har jeg derfor fundet, at det ville være rimeligt at gå så vidt, at vi i hvert fald borteliminerer vanskelighederne for dem, der var vanskeligt stillede i den forbindelse, men at vi ikke gik så vidt, at vi nu lagde grunden til yderligere vanskeligheder og yderligere forskelsbehandling i forhold til en lang række andre skatteydere.

Vi har tilsluttet os lempelsen for medhjælpende hustruer. Jeg synes — og det vil jeg gerne sige — det er et skridt i den rigtige retning. Det er nemlig et skridt på den vej, som vi også bevæger os på. Man kan måske sige, at dette kan betragtes som en mellemstation, og at de forslag, vi kommer med, naturligvis ændrer dette billede anderledes væsentligt end det, der her er foreslået, og derfor har vi kunnet tilslutte os dette forslag om de medhjælpende hustruer.

Jeg indrømmer, at jeg kunne have knyttet mange flere kommentarer dertil, men det skal jeg lade ligge. Der bliver jo lejlighed til inden så længe at få en større skatte-debat, men må jeg til slut nævne et par